

**Міністерство освіти і науки України
Сумський державний університет
Кафедра маркетингу та УІД
Сумський регіональний центр
інтелектуального розвитку
Українська асоціація маркетингу
Всеукраїнська спілка вчених-економістів**

**Збірник тез доповідей
X Міжнародної
науково-практичної конференції**

**«МАРКЕТИНГ ІННОВАЦІЙ
І ІННОВАЦІЇ У МАРКЕТИНГУ»**

29 вересня – 1 жовтня 2016 року

Суми 2016

ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНИЙ РОЗВИТОК АГРАРНОГО СЕКТОРУ КРАЇНИ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЙНИХ ВИКЛИКІВ

Глобалізація стає постійно діючим чинником внутрішнього і міжнародного економічного життя кожної країни – і це необхідно враховувати при формуванні інвестиційно-інноваційних напрямів розвитку окремих галузей економіки. Детальну характеристику моделей інноваційно-інвестиційного розвитку представлено в роботі В. Будкіна які за всіх національних відмінностей в їх здійсненні можна звести до двох видів – активного та пасивного. На його думку, характерною рисою представників першої, «активної» підгрупи країн – нетто експортерів інновацій є можливість забезпечити їх розвиток за рахунок, насамперед, внутрішньої науково-дослідної й техніко-технологічної бази, що не означає повної відмови від отримання прогресивніших наробок з-за кордону. До моделей *пасивного* виду належить така інноваційна політика, яка пов'язана з отриманням лише тих сучасних інновацій, які їх нетто-експортери дозволяють перенести до найбільшої у світі групи менш технологічно розвинутих країн [1].

Разом з тим глобалізаційні виклики зумовлюють появу інноваційних форм інвестиційного забезпечення розвитку аграрного сектора України. Характерною рисою прояву впливу інтеграційних та глобалізаційних процесів у світовій економіці на аграрний сектор України є злиття та поглинання суб'єктів господарювання, входження в аграрний сектор ТНК, формування великотоварних аграрних структур (агрохолдингів) та все посилююче панівне їх господарювання в сільському господарстві. Слід зазначити, що в 2013 р. агрохолдингами було вироблено 21,3% аграрної продукції в Україні, 46% – господарствами населення, 32,7% – іншими сільгоспвиробниками [2]. У рейтингу ТОП-100 сільськогосподарських підприємств за обсягом площ, які знаходяться в їх оперативному управлінні, перша десятка включає компанії, які контролюють 150-670 тис. га сільськогосподарських угідь. При цьому в управлінні 10 найбільших агрохолдингів України загалом знаходиться близько 7,5% сільськогосподарських угідь України. Останні місця у цьому рейтингу займають компанії, що контролюють близько 10 тис. га земель кожна,

однак їх також слід вважати досить потужними сільськогосподарськими виробниками [3,с.10].

Варто зазначити, що процеси злиття та поглинання і, як наслідок, утворення вертикально та горизонтально інтегрованих суб'єктів господарювання (в тому числі, і в аграрному секторі економіки України), є ознакою та результатом міжнародного поділу праці. Сукупний світовий попит через розвинену ринкову інфраструктуру визначає напрями розвитку господарської діяльності, саме тому аграрні холдинги концентрують значні фінансові ресурси під своїм контролем, мають вихід на експортні ринки, більш потужний доступ до технологій та політичний вплив на місцевому і національному рівнях. Крім того, досить часто серед акціонерів таких підприємств представлені потужні міжнародні компанії, що надає їм додаткових переваг у лобюванні на міжнародному рівні. Проте, глобалізаційні процеси зумовлюють також, хоч і поодинокі ще, входження вітчизняних товаровиробників в іноземні підприємства як суб'єктів їх інвестиційного розвитку, зайняті стійких та надійних позицій на світових ринках продовольства. Навіть серед найбільших агрохолдингів світу присутні і українські компанії.

Наступна форма інноваційно-інвестиційного забезпечення розвитку аграрного сектору України проявляються у концентрації земельних ресурсів у сільгосптоваробиробників. Серед найпотужніших аграрних холдингів України (за обсягом земельного банку в оперативному управлінні) слід виділити: «Укрлендфармінг», NCH, «Кернел Груп», «Миронівський Хлібопродукт», «Українські аграрні інвестиції», «Астарта-Київ», «Мрія Агрохолдинг», «HarvEast», «Агротон». Саме вони інвестують у розбудову логістики, тому що в Україні спостерігається дефіцит елеваторів, що часто змушує дрібних виробників реалізовувати зерно за заниженими цінама або платити не виправдано високі тарифи за його зберігання.

1. Будкін В. Інноваційна модель розвитку національних економік [Текст] / В. Будкін // Економіка України. – 2010. – № 6. – С. 67-78. – [Досвід зарубіжних країн].

2. Мільярди доларів з українського села: дивовижні цифри і маловидні «герої»- Електронний ресурс: Режим доступу: express.ua/main/2015/06/15/139585-milyardy-dolariv-ukrayinskogo-sela-dyvovyzhni-cyfrymalovidomi-geroyi.

3. Єрмолаєв А. Аграрний сектор України: тенденції, суб'єкти, перспективи реформування / А.Єрмолаєв, І.Клименко, В.Ємець, С.Таран // Нова Україна: Інститут стратегічних досліджень. – Київ, 2015. – 28 с. – [Електронний ресурс]. Режим доступу: newukraineinstitute.org/media/news/549/file/Agro%202015.pdf.